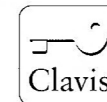

A.F. HARROLD

Het Lied uit de Verte

VERTAALD DOOR
TINE POESEN

De vertaler kreeg voor deze vertaling een beurs
van het Vlaams Fonds voor de Letteren.

A.F. Harrold
Het lied uit de verte
Tekst © 2016 A.F. Harrold
Illustraties © 2016 Levi Pinfold
© 2017 voor het Nederlandse taalgebied: Clavis Uitgeverij,
Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Levi Pinfold
Vertaling uit het Engels: Tine Poesen
Oorspronkelijke titel: *The Song From Somewhere Else*
Oorspronkelijke uitgever: Bloomsbury Publishing,
London, Oxford, New York, New Delhi, Sydney
Trefw.: pesten, vriendschap, fantasie
NUR 282-283
ISBN 978 90 448 2967 9
D/2017/4124/055
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Voor Stephen Dumbrill, Richard Ponsford
en Mark Sullivan, die zich de dingen
herinneren zoals ze nooit zijn gebeurd

A.F. HARROLD

Voor Carly, bedankt
LEVI PINFOLD

INHOUD

MAANDAG	13
DINSDAG	45
DINSDAGNACHT	74
WOENSDAG	88
DONDERDAG	121
VRIJDAG EN DE DAGEN DAARNA	201

De gestolen sinaasappel

*Op weg naar buiten stopte ik steeds
Een sinaasappel in mijn zak
Waar ik hem koesterde
Als een warme planeet*

*Overall hing de geur van sinaasappels
En waar ik het lastig kreeg
Rook ik aan de sinaasappel*

*En zag op slag zelfs aan dode takken
Stralend de sinaasappelbloesem bloeien
Geurend naar intens geluk*

*De steeds meegenomen sinaasappel
Beschermd me tegen het waanidee
Dat niets op de wereld blij of bijzonder was*

Brian Patten
Uit: Collected Love Poems

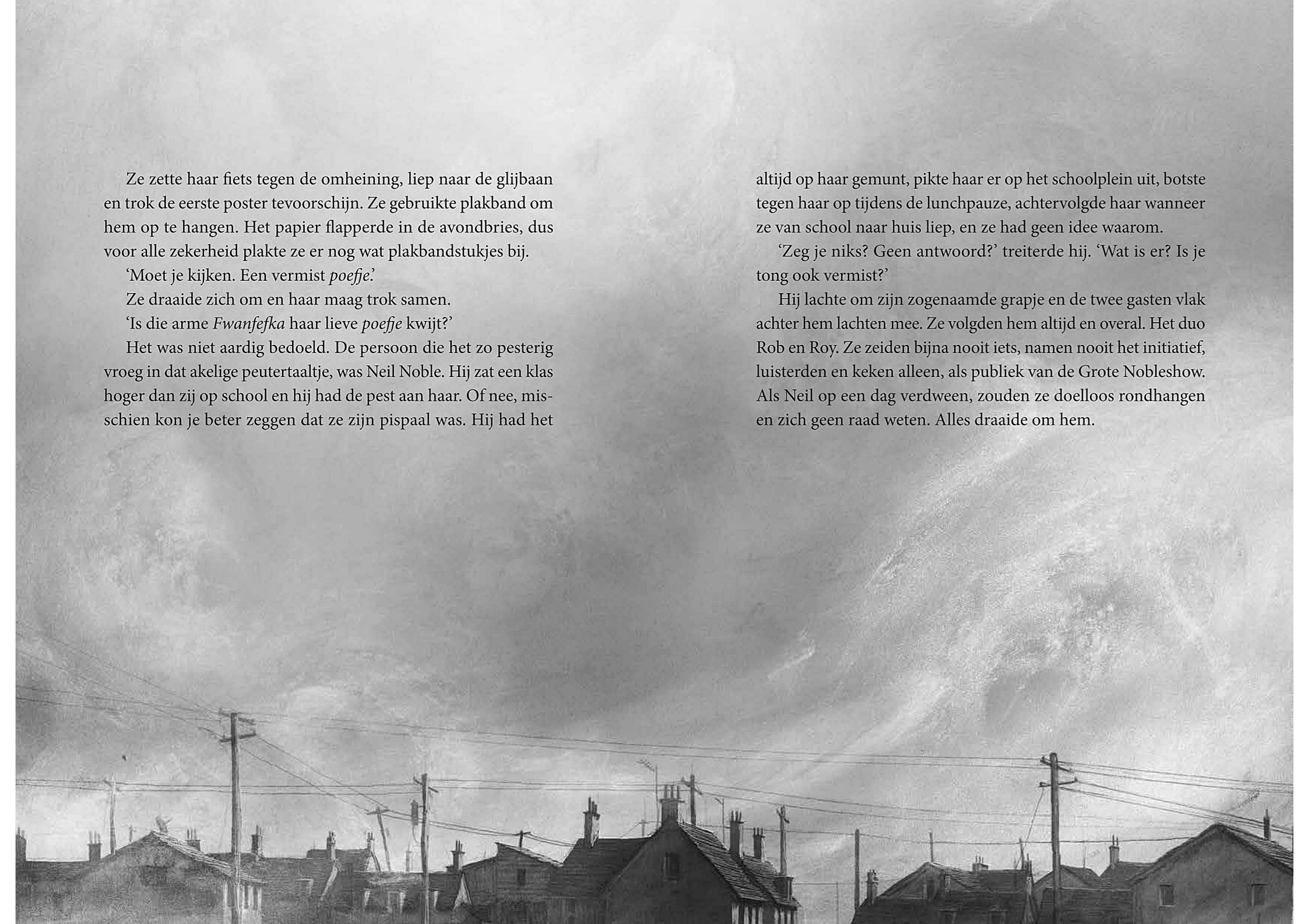

MAANDAG

Na het avondeten fietste Frank naar de speeltuin.

‘Niet te lang wegblijven, hoor,’ had haar vader gezegd.

In haar tas zat een bundel posters. Het waren A4'tjes die haar moeder op het werk had gekopieerd, met in het midden een foto van Quintilius Minimus en daarboven de woorden: KAT VERMIST. Onderaan stond in kleine letters: ZIT HIJ IN UW SCHUUR OF GARAGE? BEL DAN NAAR ... waarna een lijstje telefoonnummers volgde.

Ze zette haar fiets tegen de omheining, liep naar de glijbaan en trok de eerste poster tevoorschijn. Ze gebruikte plakband om hem op te hangen. Het papier flapperde in de avondbries, dus voor alle zekerheid plakte ze er nog wat plakbandstukjes bij.

‘Moet je kijken. Een vermist *poefje*.’

Ze draaide zich om en haar maag trok samen.

‘Is die arme *Fwanfefka* haar lieve *poefje* kwijt?’

Het was niet aardig bedoeld. De persoon die het zo pesterig vroeg in dat akelige peutertaaltje, was Neil Noble. Hij zat een klas hoger dan zij op school en hij had de pest aan haar. Of nee, misschien kon je beter zeggen dat ze zijn pispaal was. Hij had het

altijd op haar gemunt, pikte haar er op het schoolplein uit, botste tegen haar op tijdens de lunchpauze, achtervolgde haar wanneer ze van school naar huis liep, en ze had geen idee waarom.

‘Zeg je niks? Geen antwoord?’ treiterde hij. ‘Wat is er? Is je tong ook vermist?’

Hij lachte om zijn zogenaamde grapje en de twee gasten vlak achter hem lachten mee. Ze volgden hem altijd en overal. Het duo Rob en Roy. Ze zeiden bijna nooit iets, namen nooit het initiatief, luisterden en keken alleen, als publiek van de Grote Nobleshow. Als Neil op een dag verdween, zouden ze doelloos rondhangen en zich geen raad weten. Alles draaide om hem.

‘N-n-nee,’ stotterde Frank. Ze haatte zichzelf als ze zo deed.

De jongens lachten, hun samengeknepen ogen vonkten.

Tuis stotterde ze nooit. Op school stotterde ze nooit. Ze stotterde echt nooit, behalve in situaties als deze.

Noble greep het hoekje van de poster die Frank net had opgehangen en trok hem van de ijzeren paal. Hij scheurde het blaadje aan snippers. ‘Hoe heet-ie?’ vroeg hij, met zijn blik in de verte gericht. ‘Je dóde kat?’

Meteen besepte Frank drie dingen tegelijk.

Ten eerste, als ze geen antwoord gaf, bleef hij haar met vragen bestoken. Misschien zou hij stomme namen verzinnen, gore namen.

Ten tweede, als ze de naam van haar kat noemde, lachte hij haar uit. De meeste katten hebben immers doodgewone namen als Mickey of Minoes, geen deftige namen als Quintilius Minimus.

En ten derde, haar hart bonsde steeds sneller en haar maag ging tekeer. Ze was bang. Bang voor hem, bang voor wat hij nog meer ging doen, maar ook bang dat hij gelijk had en dat Quintilius Minimus

echt dood was. Ze probeerde die gedachte weg te duwen, maar toch ...

En toen, bijna zonder het te beseffen, deed ze het stomste wat ze kon doen. Ze probeerde te liegen: ‘Hij heet ...’ Ze kon zo gauw geen naam bedenken, geen gewone katten naam, en de stilte duurde eindeloos. De jongen trok een wenkbrauw op, wreef over zijn kin en keek haar strak aan. Ze wendde haar blik af en zei: ‘Hij heet H-H-Hector.’

‘Huh-Huh-Hector,’ herhaalde Noble. ‘Huh-huh-hoe buh-buh-bekakt is dat?’ Hij snoof vals lachend. ‘O, Hector! Huh-Huh-Hector!’ brulde hij, alsof hij de kat riep voor het avondeten.

Zijn twee maatjes deden mee.

‘Jongens, we gaan *Fwanfefkaatje* helpen haar bekakte kat te zoeken. Beleefd zijn, hè?’

De drie jongens slopen rond in de speeltuin, zochten tussen de schommels en op het draaitoestel, achter de bankjes en in de schaduwen onder de glijbaan, riepen steeds de kat.

‘Hector! Huh-Huh-Hector!’

Frank stond er maar wat naar te kijken en voelde zich piepklein worden.

Als ze naar haar fiets holde en ervan-

door ging, zouden ze achter haar aan komen. Ze was niet snel en de jongens hadden lange benen.

‘Hector! O, Hector!’

‘Heer Hector!’

‘Graaf Hector de eerste, waar bent u?’

Na een tijdje hielden ze het voor gezien.

Noble kwam weer naar haar toe. ‘Jammer, nergens te bekenen. Maar ja, een dode kat schreeuwt natuurlijk niet makkelijk terug, hè?’

‘Neil, wacht es,’ zei Rob.

Roy grinnikte.

‘Wat?’ vroeg Noble.

‘Ik heb ’m, geloof ik. Kijk maar.’

Tegen beter weten in voelde Frank een seconde, een fractie van een seconde, iets wat leek op hoop.

Denk eraan wie ze zijn, denk eraan waar je bent, zei haar maag, waardoor ze weer in de realiteit belandde.

Rob trok iets tevoorschijn uit een vuilnisbak. Het was een gore, groen uitgeslagen, gescheurde plastic boodschappentas, bomvol ondefinieerbare oude troep. Vliegen zoemden eromheen en een luierachtige prop viel er met een zompige plof uit.

‘Jezus, Rob,’ zei Roy. ‘Wat goor.’

Rob zwaaide met de lekkende tas naar zijn vriend.

Grauwe vuilnisdruppels spatten op Roys t-shirt. Hij slaakte een boze kreet en sprong wild gebarend opzij.

Noble lachte. Wreedheid binnen zijn eigen kringetje vond hij blijkbaar net zo gemakkelijk als wreedheid erbuiten. ‘Kom op,’ moedigde hij aan, ‘pak ’m dan! Haha.’

Maar opeens richtte hij zijn volle aandacht weer op Frank.

‘Wacht es even,’ zei hij, en hij trok rimpels in zijn voorhoofd. ‘Heet jouw broer niet Hector?’

Wat nu, Frank? vroeg haar maag ongemakkelijk.

Ja, natuurlijk, dacht Frank, die zich zo mogelijk nog kleiner en ongelukkiger ging voelen. Haar broertje was nog maar vijf en in alle paniek was ze hem compleet vergeten. Haar verstand had stilgestaan en toch had zijn naam zich vanuit het niets naar buiten weten te wurmen. Ze zweeg. Keek naar de grond. Kon wel huilen. Deed het niet.

‘Ja,’ zei Rob. ‘Hector is vriendjes met onze kleine Sid. Vorige week was-ie nog op z’n verjaardag.’

Noble, met de duimen achter zijn riem, keek haar strak aan. Ze voelde zijn ogen nog branden toen ze haar hoofd afwendde.

‘Weet je wat ik denk?’ zei hij toen kil, en hij snurkte grinnikend. ‘Ik denk dat ze gelogen heeft. Ik denk dat die hele Hector de kat niet bestaat. Ze verzint maar wat. Sta je tegen ons te liegen, *Fwanfefka?* Lieg jij tegen je *vriendjes?*’

Frank zei niets. Ze stond als versteend.

‘Nou? Nou?’ treiterden de jongens.

Ze was misselijk.

‘Nou? Nou?’ drongen ze aan.

‘Ja,’ hoorde ze zichzelf ten slotte fluisteren.

Stomme zet, mompelde haar maag.

Neil Noble gniffelde, bukte zich en pakte Franks tas, die aan haar voeten op de grond lag. Hij trok de rol met posters eruit en gaf die aan zijn maten. ‘Alsjeblieft, jongens. Die heeft ze dan niet meer nodig.’

Ze begonnen de posters aan snippers te scheuren, terwijl Noble de tas boven zijn hoofd liet rondtollen.

‘Niet doen,’ zei Frank, die eindelijk een glimpje moed terugvond.

Alweer stom, meldde haar maag. *Daar ben je echt goed in, hè?*

‘Ooo,’ haalde Noble uit. ‘Niet doe-oen, niet doe-oen,’ aapte hij haar na met een hoge bibberstem die helemaal niet op de hare leek. Toen liet hij haar tas los.

Ze keken hoe die traag door de lucht zweefde en met een plof in het dichtste, donkerste deel van een strook brandnetels landde.

Hij gooide zijn handen in de lucht en zette grote ogen op, alsof hij bezorgd was. ‘O nee-ee, jongens,’ riep hij schrill, ‘we kunnen maar beter gaan. Straks wordt ze nog *boof!*’

Lachend liepen ze achter elkaar de speeltuin uit.

Frank stond daar maar, op het randje van huilen, op het randje van de afgrond.

Achter zich hoorde ze hun gelach. Maar al snel stierf het weg, tot ze hen helemaal niet meer hoorde.

Ze wist niet precies hoelang ze daar zo had gestaan, maar gehuild had ze niet. Haar ogen waren wazig geworden, maar gehuild had ze niet. Daar werd ze steeds beter in.

Ze keek naar de plek waar haar tas was geland. Ze dacht aan haar benen, aan de korte broek die ze droeg en aan haar sandalen. Een koele windvlaag kietelde haar huid. Ze keek naar de donkere strook brandnetels. Ze lette niet op de krullende confetti die door de wind over de speeltuin werd gejaagd. Ze dacht niet

aan Quintilius Minimus. Eigenlijk dacht ze nergens aan, maar ze baalde van het leven in het algemeen en dat van haarzelf in het bijzonder.

Toen hoorde ze achter zich haar naam noemen.

‘Francesca?’ zei iemand.

Niet omdraaien, gaf haar maag haar in. *Daar wacht niets dan narigheid.*

Ze draaide zich om en haar hart, dat eindelijk weer normaal klopte, zonk in haar schoenen. Het was Nicholas Underbridge. Hij zat bij haar in de klas, maar ze waren niet bevriend. Hij zat in zijn eentje achteraan. Hij rook raar. Hij was fors. Niet dik, maar gewoon groot, breed en lang. Groter dan iedereen van haar leeftijd. Langer dan iedereen in hun klas, langer nog dan hun lerares, mevrouw Short. Hij had een vreemd vlak gezicht, alsof het op een steen was geschilderd. Niemand mocht hem. Ze zeiden dat hij vlooien had. Ooit was hij door een stoel gezakt omdat hij te snel was gaan zitten. Ze had hem toen uitgelachen.

En nu, alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, was hij hier. En hij keek met iets van een glimlach naar haar.

‘Ik heb alles gezien,’ zei Nicholas langzaam. ‘Gaat het een beetje?’ Zijn stem klonk alsof daaronder laag en gestaag een motor bromde.

Ze geneerde zich dat ze daar alleen met hem stond. Ze was bang dat iemand hen zag. Dat iemand zou denken dat ze vrienden waren. Dan had ze geen leven meer.

‘Nee,’ zei ze. En toen: ‘Ik bedoel, jawel. Prima, hoor. We waren gewoon wat aan het dollen.’

‘Daar leek het anders niet op.’ Hij stond voor haar en blokkeerde het zonlicht.

‘Het stelde niks voor,’ zei ze, en ze haalde haar schouders op. ‘Je weet hoe ze zijn.’

‘Hm.’ Underbridge leek niet overtuigd door wat ze zei. ‘Je tas,’ zei hij, en hij liep naar de strook brandnetels.

Ze ging achter hem aan en ze keken allebei naar haar tas. Hij lag meters verderop, midden tussen de gevaarlijke planten.

‘Het is een mooie tas,’ zei hij.

Het is maar een tas, dacht ze. Ze vond het erg omdat het háár tas was, niet omdat hij mooi was. Ze wist niet eens zeker of een tas echt mooi kon zijn.

‘Weet je nog,’ zei Nicholas langzaam, alsof hij elk woord afzonderlijk overwoog voor het zijn mond uit kwam, ‘dat we met school naar die plek gingen waar ze die oude huizen bouwden?’

Dat wist ze nog. Het was een openluchtmuseum. Er stonden een heleboel gebouwen van heel lang geleden, van uit de middeleeuwen. Maar ze herinnerde zich ook de busreis nog. Alle klassen waren in één bus gepropt en al hadden ze als sardientjes in een blik bij elkaar gezeten, vaak met drie leerlingen op een tweepersoonsbankje, ze wist nog dat Nicholas Underbridge op de achterbank had gezeten. Helemaal alleen. Niemand wilde naast hem zitten, al was daar plaats genoeg en al werd er meestal juist gevochten om de achterbank. Niemand wilde zijn vlooiën krijgen. ‘Als ik hém onderweg steeds ruik, ga ik over mijn nek,’ was er gezegd. Dat soort dingen.

Had zij het gezegd? Ze dacht van niet. Ze had naast Jess en

Amanda gezeten, tevreden weggedrukt bij het raam.

Nicholas keek nog steeds naar haar tas toen hij verder ging. ‘Er was een huis met vuurstenen in de muur,’ zei hij. ‘Weet je nog? De meeste stenen waren gewoon rond, wit, een beetje grijs, maar eentje was opengespleet. Je zag het hart, glad en glanzend, heel diepgrijs, dezelfde kleur als jouw tas.’

Frank keek hem zijdelings aan. Dit was te gek voor woorden. Ze had nog nooit met hem gesproken. Wie wel? En nu zei hij dit soort dingen? Het was ronduit geschift. Wie praatte er nu zo?

En voor ze antwoord kon geven, al wist ze niet wat ze zeggen moest, stond Nicholas niet meer naast haar. Hij was de brandnetels in geschoten en trapte er met zijn enorme voeten dwars doorheen.

Franks benen prikten. Kippenvel kroop over haar huid bij de aanblik ervan. Oké, hij droeg hoge schoenen, als van een volwassene (en met die grote voeten van hem waren het vast ook schoenen voor volwassenen), maar hij had een korte flodderbroek aan. Het was een warme dag. Toch gaf hij geen kik.

Hij raapte haar tas op en hield hem boven zijn hoofd als een autocoureur die bij winst zijn trofee omhooghoudt, maar toen hij zich naar Frank draaide, gleed de lach van zijn gezicht. ‘O,’ zei hij.

O nee! zei Franks maag.

Achter haar was er beweging. Het poortje van de speeltuin piepte. Er klonken voetstappen.

‘Ik dacht wel dat je hier nog was.’ Geen stem op de wereld haatte ze zo hevig. ‘Alleen wist ik niet dat je had afgesproken met je vriendje.’

Waarom kon hij haar niet gewoon met rust laten? Wat had ze

hem ooit misdaan? Waarom kon ze niets doen om hem te laten stoppen?

Ze draaide zich niet om.

'Ik ben haar vriendje niet,' zei Nicholas, die zich een weg terug baande door de brandnetels. Hij waadde door de deinende planten alsof hij door diep water ging en tilde bij elke stap zijn benen hoog op.

Hun gelach klonk alsof er messen werden geslepen.

'Jezus, haha!' riep Noble hijgerig. 'Zelfs Underbridge de Stinkerd wil je vriendje niet zijn!'

Ze kwamen niet meer bij.

'Laat haar met rust,' zei Nicholas. Hij was de brandnetels uit en gaf Frank haar tas terug.

'Dank je,' mompelde ze, en ze hing de tas over haar schouder.

'Waar bemoei jij je eigenlijk mee, Stinkerd?' vroeg Noble terwijl hij Underbridge met een vinger in de borstkas porde.

Nicholas richtte zich in zijn volledige lengte op. Als een berg die in de houding ging staan. 'Ik heet Nick,' zei hij, en zijn woorden knarsten.

'Stinkerd,' fluisterde Noble, die dichterbij kwam.

Nicholas Underbridge was langer dan de oudere jongen, hij was breder en steviger en lelijker, maar hij was ook zwaarder, trager en minder sluw. Frank maakte zich zorgen om hem.

'Noem me Nick,' zei hij weer. Hij zei het kalm, bedaard, maar ze hoorde aan zijn stem dat hij het beu was.

'Stinkerd,' siste Noble nog een keer, en hij wapperde met zijn hand voor zijn gezicht, alsof hij de stank wegwuifde.

Achter hem begonnen Rob en Roy weer te lachen. Ze deden of ze moesten kokhalzen, knepen hun neus dicht, wapperden met

hun handen en kruisten afwerend hun vingers in het gebaar van blijf-uit-mijn-buurt.

Nicholas stond er zwijgend bij en deed niets.

De jongens lagen dubbel van het lachen, ze voelden zich geweldig slim.

Frank kon het niet meer aanzien. Het was alsof er in haar borst een magnetron aan het zoemen was geweest en ze het belletje hoorde omdat het eten gaar was. Met een ruk greep ze Nicholas' mouw. 'Kom! Wegwezen!'

Onder het rennen beseft Frank pas dat ze de verkeerde richting had gekozen. Het park had twee ingangen, waarvan er maar een uitkwam in haar wijk. En ze had de andere gekozen, omdat die het dichtstbij was, omdat ze de jongens wilde ontwijken, omdat Nicholas die kant uit was gegaan en omdat haar benen in beweging waren gekomen zonder eerst haar verstand om raad te vragen.

Ze hoorde het lage metalen hek rond de speeltuin rammelen toen Noble en zijn tuig eroverheen sprongen, en ze hoorde hem vloeken tegen Rob en Roy, en tegen haar.

Dat ze het park uit was, betekende niet dat ze veilig was. Ze stond op de stoep op adem te komen en keek naar het gat in de heg, waar ze net door was gerend. Haar huis lag achter het gat en achter het park. Als ze om het park heen liep, maakte ze een enorme omweg door een wirwar van achterstraatjes. Ze wist daar niet eens goed de weg. Ze ging altijd door het park.

'Francesca,' zei Nicholas, naast haar. 'Gaat het wel?'

'Nee, niet echt,' zei ze.

'Ze komen achter ons aan,' zei hij.

'Maar ...' zei ze, zonder te weten hoe ze die zin wilde afmaken.

Nicholas keek op haar neer vanaf zijn grote hoogte en met een verlegen glimlach zei hij: 'Kom. Vlug. Volg me.' En hij begon al te hollen.

Snel was hij niet, ze hield hem makkelijk bij. Achter zich hoorde ze de jongens komen. Frank wist uit ervaring dat ze het soort jagers waren dat hun prooi niet per se wilde vangen. Het was niet zoals op tv, waar de leeuwen of jachtluipaarden de antilope achtervolgden tot ze hun klauwen en tanden erin konden zetten, tot ze grip op het arme dier kregen en het definitief konden verslinden. Noble was anders. Noble was de leeuw die met lange sprongen naast de antilope holde en daarmee zijn prooi net zo lang kwelde tot die zich huilend overgaf. Dan pas was hij tevreden. Hij was heer en meester in het kat-en-muisspel.

Hou nou maar op met die beestenboel, zei haar maag.

Achter hen werd van alles geschreeuwd. 'Fwanfeskka heeft een vwiendje' en 'Kijk die zwetende Stinkerd eens rennen' en zo. De jongens maakten oerwoudgeluiden en scandeerden beledigingen die ze niet kón of niet wilde begrijpen.

Haar hart bonsde en haar longen gierden door haar borstkas. Ze renden niet hard, maar toch had ze een brandend gevoel in haar benen en een scherpe steek in haar zij.

'Hierheen,' zei Nicholas, nog steeds naast haar, en hij wees naar een straat rechts van hen.

Aan de overkant was hun school.

Ze liep elke dag langs deze weg naar school, maar nooit ging

ze de zijstraatjes in. Ze waren donker door de bomen en diepe schaduw, en de huizen stonden veel dicht op elkaar dan in haar wijk. De auto's stonden hier langs de straat geparkeerd.

'We zijn er bijna,' zei hij. Hij wees links voor zich.

'Waar?' hijgde ze.

'Thuis,' zei hij.

O help, dacht ze. Als het ooit bekend werd dat ze bij Nicholas Underbridge thuis was geweest, praatte geen mens nog met haar. Het was al erg genoeg dat hij haar had 'gered' en dat zij hem had 'gered', maar dacht hij nu dat dit betekende dat ze vrienden waren of zo? Dan kon ze het schudden.

Op het schoolplein was een deel dat vaak vol water stond, een poeltje dat 'de Stinkerdstroom' werd genoemd, naar Nicholas. De leerlingen probeerden elkaar erin te duwen. Als je nat werd, al was het maar een spatje, of als je in de poel viel of er zelfs maar per ongeluk in stond, kneep iedereen zijn neus dicht om de stank te verdrijven. Alsof het giftig was. Het was als bij tikkertje, maar dan erger, want je kon niet iemand anders aantikken om het etiket af te schudden. Ook als het niet had geregend, wist iedereen waar de poel normaal was, iedereen kende die plek. Zelfs als hij droogstond, kwam je niet in de buurt. Dat deed je gewoon niet.

En nu liep ze recht naar het Stinkerdhuís.

Ze waren Noble en zijn gevolg nog net voor toen ze de voortuin in stoven, een armzalig lapje modder en paardenbloemen.

Nicholas liet de klopper op de voordeur neerkomen. Ook belde hij aan. 'Ik heb geen sleutel,' zei hij verontschuldigend tegen Frank.

Haar benen begaven het bijna, en met haar hand tegen de muur hield ze zich overeind.

De voetstappen klonken niet meer, in plaats daarvan werd er gegiecheld.

'Wat scheelt *ew*?' plaagde Noble met zijn peuterstemmetje. 'Kwijgt *Stinkewdje* geen eigen sleutel? *Ftaat* die arme *Fwanfefka* in de kou met haar *ftinkende* vetzakvriendje? O, boehoe.'

Ze was misselijk. 'Ga weg,' zei ze.

'Ga weg,' zeiden ze haar na.

'Laat me met rust,' zei ze.

'Laat me met *ruft*,' zeiden ze haar na.

'Schei uit,' zei ze.

'*Fchei* uit,' zeiden ze haar na.

Ze kwamen de tuin niet in. Ze bleven op de stoep en Frank wist, ook weer uit ervaring, dat ze daar net zo lang bleven staan als ze wilden. 'Het is een vrij land,' zouden ze zeggen. 'De stoep is van iedereen,' zouden ze zeggen. 'Het is gewoon de openbare weg, hoor,' zouden ze zeggen. En ze hadden vast nog veel meer te zeggen.

Er werd niet opengedaan.

'Ik denk dat mijn vader niet thuis is,' zei Nicholas.

Op datzelfde moment doorbrak een andere stem de spanning.

'Hé, Nick,' riep een man aan de overkant van de straat. 'Ik ben er weer, hoor.'

Frank keek om. De man die de straat overstak, zwaaiend met een fles melk in zijn hand, zag eruit als een volkomen normale volwassene. Hij had een leren jas aan, droeg een bril en werd al kaal.

'Heb je vrienden meegenomen? Moeten ze gevoederd worden? Er is nog wat spaghetti over, toch?'

Op die gekmakend domme, stompzinnige, blinde en hope-

loze manier die volwassenen vaak hebben, had hij niet door wat er gaande was. Noble en zijn tuig hadden meteen hun mond gehouden en hingen nu tegen de tuinmuur, grijnzend als halvega-

ren. 'Sorry, jongens,' zei meneer Underbridge terwijl hij zich langs hen wurmde.

Wat je ook zei, had Frank ontdekt (niet dat ze ooit veel had gezegd), volwassenen kwamen altijd met: 'Ze menen het niet zo kwaad' of 'Gewoon negeren, dan houdt het vanzelf op' of 'Doe niet zo mal, Frank'.

'Mag Francesca binnenkomen, pap?' vroeg Nicholas.

'Ja, tuurlijk,' zei zijn vader terwijl hij een sleutelbos uit zijn zak haalde. 'En je andere matties?' Met de fles melk gebaarde hij over zijn schouder.

'Ze horen niet bij ons,' zei Nicholas langzaam. 'Ze gaan alweer verder.'

Vanbinnen was het huis heel anders dan Frank had verwacht.

De trui van Nicholas' schooluniform zat altijd onder de vlekken en zijn overhemden werden niet zo vaak gewassen als die van de anderen. Zijn haar kamde hij al helemaal nooit. Iedereen vond dat hij stonk en vermoedde dat hij vlooiën had.

Maar het huis zag er zo anders uit.

Om te beginnen was de gang licht en schoon. Aan de witte muren hingen grote kleurrijke abstracte schilderijen. Op de grond stonden nog meer schilderijen, alsof ze op een bestemming wachtten. Er lag geen vast tapijt en de witgeverfde houten vloer gaf je een vakantiegevoel.

Het was ordelijk en rustig. Behalve het gestommel van hun schoenen op de houten vloer hing er een rust die ze van thuis niet kende. Als het daar al eens stil was, begon haar broertje altijd wel te huilen of zette haar vader de radio aan en vulde het huis zich met saaie popmuziek van vroeger.

Het enige, maar dat was ook het enige vreemde, was de geur. Het huis rook een beetje naar een bos. De geur was niet onaangenaam, maar ook niet huiselijk. Het rook koud, nat. Niet vóchtig, maar oud. Hier geen luchtverfrisser en poetsmiddel, zoals bij haar thuis. En het was ook niet zoals bij Jess thuis, waar het altijd naar verf en oude hond rook. Het was vreemd. Dat was alles.

De vader van Nicholas zette twee glazen limonade en koekjes op tafel.

'We hebben nog niet kennisgemaakt,' zei hij. 'Wat was je naam ook alweer?'

'Francesca Patel, pap. Ze zit bij me in de klas.'

‘Ik word meestal Frank genoemd,’ voegde ze eraan toe.

‘Frank? Hm. Nou, doe alsof je thuis bent. Willen jullie tv-kijken of zo?’

‘Nee,’ zei ze, en ze nam een hap van haar koekje. ‘Bedankt, maar ik moet echt naar huis. Ik was eigenlijk alleen posters aan het op-hangen. Mijn ouders worden vast ongerust als ik lang wegblijf.’ De moed zonk haar in de schoenen bij de gedachte aan de gescheurde posters, en nog dieper toen ze aan Quintilius Minimus dacht. Door de hele toestand was ze hem totaal vergeten. Dat was verschrikkelijk. ‘Onze kat is weg,’ zei ze. ‘Daar zijn de posters voor.’

‘Wat erg,’ zei de vader van Nicholas. ‘Zal ik je even naar huis brengen? Dan kom je veilig thuis. De auto staat voor de deur. Woon je ver?’

‘Vlak achter het park.’ Ze gaf hem het adres.

Hij kwam vriendelijk over. Frank vond hem aardig.

Hij stond op om de autosleutels te gaan halen.

Nicholas knabbelde langzaam aan de rand van zijn koekje. Hij keek naar haar op. Het was haar niet eerder opgevallen hoe grijs zijn ogen waren. Het leken wel stenen, door de zee schoon-gespoelde kiezelstenen op het strand.

‘Is je moeder thuis?’ vroeg ze, om iets te zeggen. Zijn vader was kennelijk aardig en ze stelde zich voor dat zijn moeder dat ook wel was. Het was een raadsel waarom hun zoon zo raar was uitgevallen, maar zo ging dat soms, toch? Leuke mensen kregen wel vaker een kind dat een beetje traag was, op school gepest of genegeerd werd. Genetica, heette dat.

‘Nee,’ zei Nicholas. ‘Ze is niet hier, ze is ... Ze woont hier niet.’

Puik werk, zei haar maag. *Geweldige vraag.*

O, dacht Frank. Dat was gênant. Ineens schaamde ze zich dat

ze dat niet wist. (In haar achterhoofd fluisterde een stem dat ze het misschien wel had geweten, dat ze het ergens op de speel-plaats of in de klas had opgevangen.)

Om haar verlegenheid te maskeren, zei ze het eerste wat in haar opkwam: ‘Mijn moeder is ook niet vaak thuis. Ze werkt veel.’

Nicholas keek haar peinzend aan.

Haar maag leek ook na te denken.

Na een poosje zei hij: ‘Moet je echt al weg?’ Maar hij zei het heel zacht.

‘Ja, beter van wel,’ zei ze. ‘Ze zijn vast ongerust.’

Hij wilde dat ze bleef. Dat was overduidelijk. Jezus, dacht ze, Nicholas Underbridge denkt dat we vrienden zijn. Wat moet ik daarmee? Niemand mag het weten. Ik schaam me dood.

Voor haar vertrek ging Frank nog naar hun wc.

Ze zat op het toilet onder de trap, keek naar haar voeten en piekerde over de situatie. Hoe kwam ze van Nicholas af, hoe kreeg ze hem zover dat hij haar met rust liet? Kon ze dat maken, na-dat hij haar had geholpen en voor haar was opgekomen? Tja, ze moest wel, voor iemand het merkte. Voor Jess terugkwam van vakantie. Zo simpel was het.

Terwijl ze daar zat te piekeren, hoorde ze een heel vreemd ge-luid.

Hou je mond en luister, zei haar maag. *Luister nou eens goed.*

Het was zwak, onaards, het kwam van ver, van heel ver weg, en het was heel mooi.

Dit soort muziek had ze nog nooit gehoord.

Opeens zag ze scholen vissen voor zich, vissen die als één geheel flitsend bewogen en rondzwommen, heen en terug, vlug en flitsend, honderden zilverige vissen die bewogen alsof ze één brein deelden. Dat beeld kwam in haar op bij die zachte muziek vanuit de verte.

Het was alsof je je ouders over je verjaardagscadeau hoorde praten. Het is niet de bedoeling dat je het hoort. Ze weten niet dat je in de buurt bent en meeluistert, per ongeluk natuurlijk.

Nooit had ze dit bijzondere gevoel gekregen bij muziek die ze op de radio of op tv had gehoord, het gevoel alsof er om haar werd gegeven, alsof ze verrijkt werd.

Sst, siste haar maag. Niet zo hard denken.

Waar kwam het vandaan? Het was overal om haar heen, en tegelijkertijd heel ver weg. Het was vreemd.

Misschien had meneer Underbridge de radio aangezet, maar ze gingen zo meteen weg, dus waarom zou hij? Bovendien hoorde ze Nicholas en zijn vader stommelen in de gang.

En toen zweeg de muziek.

Nee, hij zwéég niet, maar ebde weg zonder een duidelijk einde.

Het was zo zacht geweest, bijna buiten gehoor. Als ze dit in een boek had gelezen, zou het personage zich afvragen: heb ik het me verbeeld? Maar dit was echt gebeurd, dat wist ze zeker.

Ik weet het ook zeker, zei haar maag, die het voor de verandering met haar eens was.

De waterkoker maakte een klikkend geluid toen ze de achterdeur opendeed. Stoomwolkjes kolkten onder de kast met de borden. De radio praatte tussen twee nummers in.

‘Waar was je?’ vroeg haar moeder, die Frank in haar armen nam en meteen daarna weer losliet. Ze deden allebei een stap naar achteren. ‘We waren doodongerust. Papa is je aan het zoeken. Hij is nog niet terug. Hij vond je fiets bij het speeltuintje, maar jij was nergens te bekennen.’

Haar fiets! Die was ze helemaal vergeten.

‘Een van de wielen was verbogen en we wisten niet wat er was gebeurd.’

‘Mam, het is oké,’ zei Frank. ‘Ik was gewoon even bij een vriend en heb niet meer op de tijd gelet.’

‘Vriend? Wat voor een vriend?’

‘Gewoon een jongen uit mijn klas.’

‘Hoe heet hij?’

‘Nicholas,’ zei Frank.

Haar moeder fronste. ‘Die ken ik niet, geloof ik.’

‘Hij is groot,’ zei Frank.

Haar moeder dacht even na. ‘En breed?’ vroeg ze. ‘Misschien heb ik hem weleens gezien. Ik wist niet dat jullie bevriend waren.’

‘Nou, dat zijn we ook niet echt,’ zei Frank. ‘Ik zag hem gewoon bij het speeltuintje, en ...’

‘Ik dacht dat je posters voor Quin ging ophangen? Je vader zei dat hij ...’

‘Er is iets gebeurd,’ onderbrak Frank haar, omdat ze wist wat haar vader in het park had gevonden, als confetti verspreid over

de grond. ‘Er kwam een hond op me afgestormd en hij verscheurde alle posters. Hij rukte ze zomaar uit mijn handen en begon er als een gek mee te schudden. Nicholas en ik moesten wegrekken. Daarom zijn we naar zijn huis gegaan. Hij woont in de buurt van de school.’

Ze was tevreden met dit verhaal. Het klonk geloofwaardig, zat goed in elkaar. Gewoonlijk was het makkelijker om haar ouders een lichtere versie van de waarheid te vertellen. Dat voorkwam veel stomme, nieuwsgierige vragen. Een woeste hond was beter en niet zo vernederend als Neil Noble en zijn gangsters.

‘Een hond? Was er iemand in de buurt? Zijn baasje, bedoel ik? Heeft-ie je gebeten? Laat me eens kijken. Gaat het met je?’

‘Jaja, het gaat wel. Hij was niet hondsdel of zo, hij had het alleen op de posters voorzien. Waarschijnlijk omdat er een foto van Quintilius Minimus op stond. Honden moeten nu eenmaal niks van katten hebben.’

‘We moeten de politie bellen als je bent aangevallen. In een speeltuin nog wel.’

Haar moeder nam het te serieus, ging er nu te diep op door en praatte meer tegen zichzelf dan tegen Frank, maar dat leidde haar tenminste af van de uitbrander die ze wilde geven.

‘Er waren wel mensen, hoor,’ verzoon Frank ter plekke. ‘Maar ze stonden iets verderop. Ze kwamen naar de hond gerend, maar wij waren er al vandoor voor ze er aankwamen.’

‘Hoe zag die hond eruit?’

‘Dat weet ik niet meer.’

‘Lieverd, dat weet je toch zeker nog wel?’

‘Nee, ik weet het niet meer,’ snauwde Frank. ‘Nou goed?’

‘Oké,’ zei haar moeder voorzichtig, en ze hief haar handen op.

‘Wil je thee? Ik was net thee aan het zetten.’

‘Nee, bedankt. Ik hoef geen thee.’

Frank ging de woonkamer in. Ze staaarde naar de televisie. Die stond niet aan. Ze trok gekke bekken naar haar spiegelbeeld in het scherm.

Ze hoorde de deur van de koelkast dichtslaan en haar moeder verscheen in de deuropening met een beker in haar handen. ‘Je had even moeten bellen, meer niet,’ zei ze.

‘Hoe zit het met papa?’ vroeg Frank.

‘O god!’ zei haar moeder. ‘Helemaal vergeten! Bel jij hem even, lieverd? Zeg dat je thuis bent. Mijn telefoon ligt daar op tafel.’

Voor Frank bij de telefoon was, begon die te rinkelen. Op het schermpje verscheen een naam die ze niet kende en ze las hem voor aan haar moeder.

‘Het is m’n werk, schat,’ zei ze. ‘Ik moet opnemen.’ Ze zette haar thee neer, pakte de telefoon en begon weer zo’n lang, onbegrijpelijk gesprek dat altijd alles onderbrak.

Frank belde haar vader maar met de vaste telefoon.

Die nacht lag Frank in haar bed naar het plafond te staren. Het was vollemaan en telkens als er een briesje door haar open raam kroop, ritselde het gordijn en zag ze een rimpeling van licht boven zich. Het was de weerspiegeling van de visvijver in de achtertuin. Het gebeurde maar heel zelden dat de maan, de vijver en een gat in de wolken ’s avonds dit spel speelden.

Ze wachtte op de volgende rimpeling en probeerde te voor-

spellen wanneer dat zilverlicht weer zou komen, maar ze had het steeds mis. Het duurde altijd langer dan ze hoopte.

Het sloeg allemaal nergens op.

Ze haatte die jongens uit de grond van haar hart, maar ze kon niets tegen hen beginnen, helemaal niets. Al meer dan een jaar hadden ze het nu op haar gemunt, en ze wist niet meer hoe het destijds was begonnen. Ze begreep het niet, ze begreep hen niet. Ze bestookten haar meedogenloos met hun woorden, zaten haar altijd achterna en als ze al iets terugzei (ze probeerde meestal te doen alsof ze lucht waren, zoals iedereen altijd aanraadde) deden ze gewoon wat ze op de stoep bij Nicholas hadden gedaan en herhaalden alles in een brabbeltaaltje.

Ze kon het niet van hen winnen, kon niet aan hen ontsnappen.

En ze deden het nooit als er mensen in de buurt waren. Als Jess erbij was, negeerden ze haar; zodra Jess weg was, doken ze op en vuurden ze vragen op haar af. Frank had geprobeerd het uit te leggen, maar Jess snapte het gewoon niet, ze snapte niet hoe verschrikkelijk het was. ‘Het zijn jongens,’ had ze gezegd, ‘dat zijn nu eenmaal idioten.’

Frank wist dat het hun spelletje was om haar te treiteren tot ze knapte, tot ze begon te schreeuwen of uithaalde of stamelend in tranen uitbarstte, en dat was meer dan eens gebeurd. Toen hadden ze zich gek gelachen.

Ze vond het vreselijk als ze werd uitgelachen. Dan voelde ze zich machteloos ... wat ze natuurlijk ook was. Ze kon er niets aan veranderen.

Ah! Maanlicht flitste over het plafond. Het rimpelde, koel en wit.

Ze voelde zich misselijk. Zelfs het maanlicht kon dat gevoel

niet wegnemen. Ze werd misselijk bij de gedachte aan Noble. Niet echt ziek, maar dat gevoel voor je ziek wordt, alsof ze moest overgeven. Het zat daar ergens tussen haar maag en haar keel, slibde haar dicht.

Ze kon wel huilen. Het was zielig.

En toen, uit het niets, herinnerde ze zich de muziek. Die vreemde muziek die ergens in het huis van Nicholas Underbridge had geklonken.

Ze dacht aan Nicholas Underbridge. Aan hoe aardig hij was geweest en hoe zij niet aardig terug durfde te zijn. Hier, in het donker, waar niemand in haar hoofd of hart kon kijken, durfde ze zichzelf wel te bekennen dat ze hem bijna een beetje aardig vond, maar niemand anders mocht dat weten. Hij was niet iemand met wie ze bevriend kon zijn.

Niemand was met hem bevriend.

Maar die muziek. Die had iets waardoor ze al opvrolijkte bij de herinnering eraan. Ze werd er licht, leeg en bijna blij van.

Het gaf haar een zuiver gevoel.

Dat was gek, want ze hield niet eens echt van muziek. Ze had haar blokfluit weggedaan omdat ze het geluid te scherp vond. Maar hier moest ze meer van horen, ze moest uitzoeken wat het was. Als ze de naam wist, kon ze haar ouders vragen om er een cd van te kopen. Morgen zou ze het gaan vragen. Een snel bezoekje. Niemand hoefde het te merken. De meeste klasgenoten waren trouwens toch met vakantie. Jess logeerde op een of ander chic landgoed in Zuid-Frankrijk. Niemand kwam erachter dat ze bij Nick thuis was geweest. Twee keer.

Had ze hem nu echt Nick genoemd? Daar moest ze mee uitkijken.

Dat was eigenlijk een miniem probleempje, maar het weerhield haar er niet van om voor het eerst in maanden weer in slaap te vallen zonder onrustig te dromen.